

РЕШЕНИЕ

№ 733

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Димитрова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10976** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, представлявана от юрисконсулт Ц., срещу Решение от 05.10.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 109-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 20343/2019 г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 279944/2016 г. от 11.11.2016 г., издадено от заместник-кмета на Столична община. С НП на ответника по касация Х. Б. на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО - Наредбата) – отм., приета с Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за извършено нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ и чл. 35, ал. 1, във връзка с чл. 34, ал. 3 от Наредбата.

С жалбата се навеждат оплаквания за неправилност на решението, като част от изложените основания са неотнормирани към конкретно оспорвания съдебен акт, а именно касателно допуснати процесуални нарушения при изписване на изпълнителното деяние в текста на АУАН. Излагат се подробни аргументи в подкрепа на тезата, че районният съд неправилно е формирал извод, че в случая спрямо конкретно извършеното деяние е приложим Закона за автомобилните превози

/ЗавтП/, както по отношение на лицата компетентни да установяват нарушенията, така и относно приложимата материалноправна разпоредба, въз основа на което е приел, че АУАН е издаден от некомпетентен орган, а освен това НП е материално незаконосъобразно, тъй като е приложена санкционна разпоредба от Наредбата, която противоречи на нормативен акт от по-висока степен – чл. 101 от ЗавтП. Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение и по същество да постанови друго, с което да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. В., поддържа касационната жалба. Моли за отмяна на съдебното решение и потвърждаване на НП.

Ответникът по делото не се явява и не изпраща представител. Не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и следва да бъде уважена, като се съобрази обстоятелството, че е последвал по-благоприятен за дееца закона по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция е задължена да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. На това основание при извършена служебна проверка настоящият касационен състав намира, че атакуваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено от законен съдебен състав по подадена в срок жалба.

На основание чл. 59, ал. 2 от ЗАНН „нарушителят и поискалият обезщетение могат да обжалват постановлението в седемдневен срок от връчването му“. Правилата относно връчване на постановлението са регламентирани в чл. 58 от ЗАНН, като е предвидено връчването да става лично на наказаното лице срещу подпис. Разпоредбата на алинея втора от същия член обаче съдържа правна фикция, че същото се смята за връчено, ако нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен. По делото са ангажирани доказателства – протоколи за връчване, че адресът на санкционираното лице, който е отразен при съставяне на АУАН, а освен това е посочен от лицето и в жалбата пред СРС, е посетен два пъти в период от една седмица, при което не е открито санкционираното лице или негов представител. В случая обаче върху НП липсва отбелязване относно датата, на която следва да се приеме за връчено НП. Поради това не са изпълнени елементите от фактическия състав на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и районният съд правилно е допуснал за разглеждане подадената пред него жалба.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантната фактическа обстановка въз основа на събрани в хода на съдебното следствие писмени доказателства и гласни доказателствени средства, като е приел за установено, че на 26.10.2016 г., в 11:00 ч., в [населено място], с трамвай № 5 пътувала ответницата Х. Б. без редовен превозен документ. При извършена проверка от служители на [фирма] същата била поканена да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, което тя отказала. С оглед на това ѝ бил

съставен АУАН за нарушение, квалифицирано по чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ и чл. 35, ал. 1, във връзка с чл. 34, ал. 3 от Наредбата, като в същото било описано словесно извършеното нарушение. Въз основа на така съставения АУАН било издадено отмененото с решение на СРС НП, с което на Б. е наложена „глоба“ в размер на 200 лв.

За да отмени НП, районният съд е стигнал до извод, че спрямо извършеното деяние е приложим ЗАвтП, а не Наредбата, която му противоречи. Констатирал е, на първо място, че АУАН е издаден от некомпетентен орган, а на следващо, че НП е и материално незаконосъобразно, тъй като е приложена санкционна разпоредба от Наредбата, която противоречи на ЗАвтП и предвижда наказание в по-голям размер. Накрая, въззивният съд е приел, че спрямо извършеното нарушение е изтекла погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 и ал. 81 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН, тъй като не са извършвани действия, с които се прекъсва давността.

Така постановеното решение е правилно, като се споделят от настоящия състав част от изложените мотиви.

На първо място, не е изтекла предвидената в закона погасителна давност от датата на извършване на нарушението, тъй като наказателното преследване е реализирано от държавата с издаване на НП, с което на нарушителя е наложена санкция. Освен това НП не е влязло в сила към настоящия момент с оглед приложението на чл. 82 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН. Следователно, в случая следва да бъде преценено изтичането на абсолютна погасителна давност, която съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5, във връзка с чл. 81, ал. 3 от НК, е равна на 4.5 години от извършване на нарушението, тоест изтича на 21.04.2021 г.

На следващо място, правилни са изводите на съда относно компетентността на актосъставителя. Същият се е позовал на чл. 91, ал. 11 от ЗАвтП, съгласно който контролът по спазване разпоредбите на чл. 24, ал. 1, чл. 24а, ал. 1 и чл. 101, т. 1 може да се осъществява и от длъжностни лица, оправомощени от кмета на съответната община. А съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата /отм./ в относимата редакция, приета с Решение № 270 по Протокол № 12 от 14.04.2016 г., в сила от 01.06.2016 г., кметът на Столична община възлага на Изпълнителния директор на [фирма] / [фирма]/ да определи длъжностните лица, които да осъществяват контрола по редовността на пътниците в обществения транспорт. В случая по делото е представена Заповед № РД-09-3/25.01.2016 г. на изпълнителния директор на [фирма], с която са оправомощени лицата – контролори по редовността на пътниците, да съставят АУАН, сред които под № 178-522 е актосъставителят в настоящия случай С. К.. В случая има противоречие между нормата на закона, уреждаща компетентността за съставяне на АУАН, и тази, уредена с Наредбата. Недопустимо е с подзаконов акт да се преуреждат обществени отношения, за които има изрична законова разпоредба, и без законова делегация за това. Компетентността е съществен елемент от процедурата по санкциониране на нарушителя и неотменимо условие за неговата законосъобразност. След като подзаконовият нормативен акт противоречи на такъв от по-висока степен, следва да се приложи последният на основание чл. 15, ал. 3 от Закон за нормативните актове. Поради това се налага изводът, че актосъставителят в настоящия случай не е бил оправомощен по надлежния ред от кмета на Столична община да съставя актове за административни нарушения, което влече и незаконосъобразността на издаденото въз основа на него НП.

Според настоящия съдебен състав налице е противоречие на Наредбата със ЗАвтП и

по отношение на приложимата санкционна разпоредба. Изпълнителното деяние - пътуване без билет или друг документ е елемент от фактическия състав на нарушение, посочено в чл. 35, ал. 1 ЗАвтП, поради което санкцията следва да бъде наложена на основание чл. 101 ЗАвтП, а не по Наредбата. Съгласно чл. 101 от ЗАвтП, в редакцията му към датата на извършване на нарушението, пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми; петдесет лв. - за междуселищни превози; триста лв. - за международни превози. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид – „глоба“. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено на основание на наредбата.

Към настоящия момент е в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47 от същата при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътиците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. В съответствие с принципите на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, се прилага законът, действащ към момента на извършване на деянието, като ако до влизането в сила на НП, последват различни нормативни разпоредби, се прилага по-благоприятната за нарушителя. Към момента на извършване на деянието същото не е било съставомерно по чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 и чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./, а е било съставомерно по чл. 101 ЗАвтП, която разпоредба не е била приложена. Въздигането му като нарушение с новата правна уредба представлява безспорно по-неблагоприятен закон, вкл. и с оглед размера на административното наказание.

Решението е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, , XXI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.10.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 20343/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

